

Tato kvalitativní studie se snaží postihnout emigraci mezi lety 1948-1989 a popsat ji z pozice aktérů emigrace. Zaměřuje se na zkoumání dobově podmíněných motivů a strategií charakterizujících odchod Čechů, kteří dnes žijí v Berlíně, do emigrace. Teoretickými východisky práce jsou teorie kolektivní historické paměti, problematika sekundární a terciální socializace, (mal)adaptace na zátěžové podmínky a biografický přístup ke studiu emigrace. Analýza motivů a strategií emigrace politických emigrantů je zasazena do kontextu dobových (politických a společenských) událostí mezi lety 1946-1989. Z tohoto hlediska jsou odhalovány motivy a strategie emigrace v jednotlivých historických úsecích - (1) nástup a převzetí moci v Československu komunisty v letech 1946-1948, (2) období politických perzekucí v 50. letech, (3) období uvolnění režimu v 60. letech, (4) období Pražského jara 1968, (5) vpád vojsk zemí Varšavské smlouvy 21. srpna 1968, (6) období konsolidace v letech 1968-1971, (7) masové emigrace z Československa v letech 1968-1970, (8) emigrace v období normalizace v 70. a 80. letech. Paralelně s popisem historických událostí se odvíjí klíčové momenty v biografiích respondentů - historickým událostem odpovídají jejich vyprávění. Jinými slovy: mezi historické údaje - letopočty a data - jsme vložili skutečné životní osudy.